

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Maciej Jabłoński

Protokolant – sekretarz sądowy Aneta Sobiepanek

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2014 r.

sprawy:

O. K. - c. M. i B., ur. (...) w W.,

oskarżonej o to, że :

świadcząc usługi biurowe oraz organizacyjne nie ujawniła Pierwszemu Urzędowi Skarbowemu (...) przedmiotu i podstawy opodatkowania w ramach wykonywania usług opodatkowanych podatkiem od towarów i usług, nie składała deklaracji VAT-7 do Pierwszego Urzędu Skarbowego (...) i nie wpłaciła na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego (...) należnego podatku w terminie ustawowym od 25 maja 2006 r. do 26 stycznia 2009 r., od 25 marca 2009 r. do 27 lipca 2009 r. za okres od kwietnia 2006 r. do grudzień 2008 r., od lutego 2009 r. do czerwca 2009 r. i uszczupliła należność publicznoprawną w łącznej kwocie 132.140,00 zł. Powyższym naruszając art. 5 ust. 1, art. 8 ust. 1 i ust. 3, art. 15 ust. 1 i ust. 3, art. 29 ust. 1, art. 41 ust. 1, art. 99 ust. 1, art. 103 ust. 1, art. 109 ust. 1 i ust. 2, art. 113 ust. 1, ust. 10, ust. 9 i ust. 14 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.), § 9 ust. 6, § 12 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, zaliczkowego zwrotu podatku, zasad wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 95, poz. 798), § 5 ust. 6, § 8 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz.U. z dn. 1.12.2008 r., nr 212, poz. 1337), §1 rozporządzenia MF z dnia 15.11..2005 r. w sprawie określenia kwoty uprawniającej do zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1949), art. 5a pkt 6, art. 13 pkt 8 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r., Nr 14, poz. 1767 ze zm.),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

orzeka

I. Na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk, 41 § 1 kks postępowanie karne przeciwko O. K. warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;

II. Na podstawie art. 41 § 2 kks zobowiązuje oskarżoną do uiszczenia zaległości podatkowej będącej przedmiotem decyzji o rozłożeniu na raty z dnia 9.07.2013r. w całości wraz z odsetkami za zwłokę oraz opłatami prolongacyjnymi do dnia 29.06.2015r. tj. zgodnie z harmonogramem terminów płatności ujętym w w/decyzji;

III. Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk zasądza od oskarżonej opłatę w kwocie 70 (siedemdziesiąt) zł i obciąża kosztami postępowania w kwocie 20 (dwudziestu) złotych.

Sygn. akt III K 1032/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 listopada 2014 r.

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

O. K. w okresie od 1 lutego 2005 r. do 5 lipca 2010 r. prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą O. K. Usługi (...), która obejmowała działalność w zakresie tłumaczeń, usług sekretarskich, działalność rachunkowo-księgową i doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania. W 2004 r. kobieta nawiązała współpracę z Posłem Parlamentu Europejskiego D. G.. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej O. K. w latach 2006-2009 wykonywała na rzecz D. G. na podstawie umów o dzieło usługi polegające na pracach organizacyjnych i biurowych oraz opracowywaniu projektów. Czynności wykonywane przez O. K. miały charakter działalności gospodarczej wykonywanej osobiście, zatem była ona podatnikiem podatkiem od towarów i usług. Od chwili rozpoczęcia działalności gospodarczej do chwili wszczęcia postępowania podatkowego wymieniona nie dokonała rejestracji w podatku od towarów i usług, nie składała też deklaracji podatkowych VAT-7. Z dniem 30 kwietnia 2006 r. O. K. utraciła prawo do zwolnienia od podatku VAT. Podatek należny od towarów i usług za miesiące od kwietnia 2006 r. do grudnia 2008 r. oraz od lutego 2009 r. do czerwca 2009 r. wyniósł kwotę 132.140,00 zł. O. K. nie dokonała rozliczenia i nie wpłaciła na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego (...) w W. należnego podatku od towarów i usług.

O. K. nie była karana sędownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonej O. K. (k. 29-30), dokumentów wskazanych w akcie oskarżenia (k. 111-112), dokumentów dot. zaległości (k. 135) oraz rozłożenia na raty zaległości podatkowej (k. 167-172).

Oskarżona O. K. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Potwierdziła, że faktycznie prowadziła działalność gospodarczą polegająca na obsłudze biura posła D. G., ale nie spełniała warunku potrzebnego do opodatkowania podatkiem VAT. Wyjaśniła, iż była dwukrotnie sprawdzana: w 2007 r. za rok 2006 oraz w 2008 r. za rok 2007 i nigdy nie poinformowano jej, że robi coś źle. Oceniając wyjaśnienia oskarżonej nie można było pominąć, iż realizując swe szeroko pojęte prawo do obrony mogła ona złożyć wyjaśnienia dla siebie najbardziej korzystne. Dopóki jednak wyjaśnienia te znajdowały odzwierciedlenie w pozostałych dowodach, stanowiąc z nimi spójną całość, nie było powodów do uznania, iż nie zasługują one na wiarę. I tak w zakresie współpracy z D. G. oraz przeprowadzonych kontroli jej wyjaśnienia są spójne z dowodami z dokumentów, toteż Sąd dał im wiarę. Natomiast twierdzenia, że nie ciążył na niej obowiązek podatkowy z tytułu podatku od towarów i usług Sąd uznał za przyjętą przez oskarżoną linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności. O. K. posiada wykształcenie wyższe ekonomiczne, obecnie wykonuje zawód księgowej; w tych okolicznościach musiała mieć niezbędną wiedzę z zakresu prawa podatkowego.

Sąd w całości dał wiarę dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, a ich prawdziwość i treść nie były kwestionowane na żadnym etapie postępowania przez którąkolwiek ze stron. W tym stanie rzeczy, za całkowicie miarodajne dla ustaleń faktycznych w sprawie uznano zawiadomienia o naruszeniu przepisów podatkowych (k.1-2), decyzję z dnia 15 lutego 2011 r. (k.3-21), decyzje Dyrektora Izby Skarbowej i wyrok WSA (k. 46-69) oraz decyzję z dnia 9 lipca 2013 r. (k. 95-98). Informacje wynikające z treści wymienionych dokumentów korespondują ze sobą w całej rozciągłości.

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując w powyższy sposób oceny materiału dowodowego Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż wina oskarżonej O. K. w popełnieniu przypisanego jej czynu została jej wykazana i nie budzi żadnych wątpliwości.

Odpowiedzialności za przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 2 k.k.s. podlega podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie, jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości.

Oskarżona O. K. wyczerpała zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona czynu z art. 54 § 2 k.k.s. Czynności wykonywane przez oskarżoną polegające na świadczeniu usług biurowych i organizacyjnych na rzecz D. G. były wykonywaną samodzielnie działalnością gospodarczą w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług. W myśl natomiast art. 15 ust. 1 w/w ustawy osoby fizyczne wykonujące taką działalność są podatnikami podatku VAT. Tym samym czynności wykonywane przez oskarżoną w ramach współpracy z Posłem Parlamentu Europejskiego podlegały opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Mimo to O. K. nie ujawniła Pierwszemu Urzędowi Skarbowemu (...) w W. przedmiotu i podstawy opodatkowania, nie składała deklaracji VAT-7 i nie wpłaciła na rachunek tego Urzędu Skarbowego należnego podatku w ustawowym terminie. W wyniku tego uszczupliła należność publicznoprawną w łącznej kwocie 132140 zł.

Oskarżona działała umyślnie. Zadawała sobie spraw, że prowadzi działalność gospodarczą samodzielnie. Miała też świadomość tego, że nie ujawniając przedmiotu i podstawy opodatkowania oraz nie składając deklaracji, uchyla się od opodatkowania. Oskarżona jest osobą zdatną do przypisania jej winy z uwagi na wiek oraz poczytalność. W związku z tym wina oskarżonej w popełnieniu zarzucanego jej przestępstwa skarbowego jest bezsporna.

Nie budzi przy tym wątpliwości, że przypisanego czynu oskarżona dopuściła się w warunkach czynu ciągłego określonego w art. 6 § 2 k.k.s. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykonaniem takiej samej sposobności.

Niezależnie od tego, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo, jak i wina O. K. nie budziły wątpliwości, w ocenie Sądu zasadne będzie zastosowanie środka probacji i warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonej.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaistniały wszelkie przesłanki o charakterze materialnym i formalnym, pozwalające na skorzystanie w stosunku do oskarżonej z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania. Wina oskarżonej oraz społeczna szkodliwość popełnionego przez nią czynu nie są znaczne, a okoliczności popełnienia przypisanego czynu nie budzą wątpliwości. O. K. jest osobą w pełni dojrzałą, niekaraną, nigdy nie weszła w żaden konflikt z prawem. Jej dotychczasowa postawa życiowa, sposób życia oraz właściwości i warunki osobiste uzasadniają przypuszczenie, że nie popełni już więcej przestępstwa. Podkreślenia wymaga również okoliczność, że oskarżona systematycznie i terminowo reguluje rozłożone na raty zaległości podatkowe. Wszystkie te okoliczności przemawiają za stanowiskiem Sądu, że karanie O. K. byłoby niecelowe. Sąd żywi przy tym głębokie przekonanie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania O. K. będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Zdaniem Sądu doświadczenie związane z toczącym się przeciwko oskarżonej procesem karnym, winno stanowić dla niej wystarczającą naukę i przestrożę na przyszłość oraz zdopingować do przestrzegania prawa. Roczny okres próby umożliwi odpowiedź na pytanie, czy postawiona w stosunku do oskarżonej prognoza kryminologiczna okaże się trafna.

Powyższej oceny nie zmienia okoliczność, iż oskarżona nie przyznała się do winy. Ustawodawca określając przesłanki warunkowego umorzenia postępowania, nie zawarł bowiem takiego wymogu, a jedynie wskazał, że wina nie może budzić wątpliwości. Pogląd taki reprezentowany jest także w orzecznictwie: „Sąd może, mimo nieprzyznania się oskarżonego orzec o warunkowym umorzeniu, jeżeli oceni, że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości - podobnie jak może również, mimo przyznania się oskarżonego uznać, że wątpliwości takie istnieją, i skierować sprawę na rozprawę” (tak m.in. SN w postanowieniu z dnia 27 listopada 2003 r., V KK 301/03). Należy przy tym podkreślić, iż

mimo nieprzyznania się do winy, oskarżona złożyła w toku postępowania kontrolnego i przygotowawczego wszystkie posiadane dokumenty dotyczące zawartych umów o dzieło, które w znacznym stopniu przyczyniły się do ustaleniu stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Stosownie do treści art. 41 § 2 kks umarzając warunkowo postępowanie karne za przestępstwo skarbowe, w związku z którym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej i tej wymagalnej należności nie uiszczono, sąd określa także obowiązek uiszczenia jej w całości w wyznaczonym terminie. W wyniku czynu popełnionego przez O. K. doszło do uszczuplenia należności publicznoprawnej w łącznej kwocie 132140 zł. Decyzją Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego (...) z dnia 9 lipca 2013 r. zaległość podatkowa została rozłożona na 24 raty, termin płatności ostatniej z nich przypada na dzień 29 czerwca 2015 r. Oskarżona systematycznie i terminowo reguluje płatności rat, a jej warunki materialne i możliwości zarobkowe nie pozwalają na jednorazowe uiszczenie całej pozostałej do zapłacenia należności. Mając na uwadze te okoliczności oraz treść art. 41 § 2 k.k.s. Sąd nałożył na oskarżoną obowiązek uregulowania zaległej należności publicznoprawnej w terminie wynikającym z harmonogramu terminów płatności ujętym w w/w decyzji.

Sąd obciążył oskarżoną opłatą w wysokości 70 zł oraz pozostałymi kosztami postępowania w kwocie 20 zł. Oskarżona pracuje zawodowo, posiada zatem możliwości zarobkowe, jakkolwiek znacznie ograniczone koniecznością spłacania zaległości podatkowych. W związku z powyższym oraz mając na uwadze wysokość kosztów sądowych, Sąd doszedł do przekonania, że obowiązek ich uiszczenia nie będzie dla oskarżonej nazbyt uciążliwy.

Mając na uwadze powyższe – Sąd orzekł jak w wyroku.